

nighebens indstændige Anmodninger om, at dette ukloge Skribt maatte blive gjort om igjen — dette er ikke sandt. Det er den nærværende Cultusminister, der har gjort det, og det undrer mig, at den ærede Cultusminister, da han svarede det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, ikke mindebe om, at der var steet Angreb paa en fraværende Mand, som han var nærmere end nogen Anden til at forsvare, og som han burde have forsvaret. Det er den nærværende Cultusminister, der har Skylden for og skal have Skylden for, at det ukloge Skribt, som hans Formand foretog, ikke blev, om ikke gjort ugjort, thi det er vanskeligt at gjøre gjort Gjerning ugjort, saa dog itide saaledes ændret og lempet, at meget af den Ulykke og Forargelse, som har fundet Sted, ikke vilde være indtraadt. Jeg maa, som sagt, være enig med den ærede Rigsdagsmand i, at vi, naar vi ikke ville gjøre Nar ad Loven, ikke kunne gaae ind paa det Forslag, som Udvalgets Fleertal kommer med. Hvad vilde Følgen blive af dette Forslags Vedtagelse, naar jeg nu tager det Helbigste? Følgen vilde blive den, at een Præst søgte om Stadsfæstelse og fik den, og en anden Præst søgte om Stadsfæstelse og fik den ikke; der havde nu Menigheden alle-rede bygget Kirke og Præstegaard og samlet sig om denne Præst, men den kongelige Stadsfæstelse blev nægtet. Saa var der en tredie Menighed, som ogsaa vilde have en Frikirke og Fripræst; den meente, at den skulde gaae forsigtigere tilværks, den vilde først have sikret sig den kongelige Stadsfæstelse, inden den begyndte at bygge. Man underhandlede med Ministeren, og Ministeren meente saa, at den Mand og den Mand kunde man dog ikke gaae ind paa at indstille til Stadsfæstelse, han havde sagt saadanne Ting, som ikke passede sig for en Mand, der skulde have kongelig Stadsfæstelse, og dersom man derfor ikke kunde finde en anden Præst, saa fik man ingen Tilladelse. Saaledes kom der Underhandlinger igang om den kongelige Stadsfæstelse, og Følgen blev da, at Menigheden ikke fik den Mand, den vilde have, men derimod, at Ministeren, om han end ikke fik den, han vilde have, saa dog afværgebe den, han ikke vilde have, og han vilde rimeligviis ogsaa tilsidst faae En, som han fandt sig i at

tage, men som Menigheden slet ikke havde tænkt sig at bruge og maafkee, naar den fik seet sig nærmere for, heller ikke kunde bruge.

Da den ærede Minister, nys havde Ordet, sagde han os, hvis jeg ikke misforstod ham, at der ikke kunde være Spørgsmaal om, at Præsten Birkebal jo vilde faae den kongelige Stadsfæstelse, naar han søgte om den. Derimod forekommer det mig, at han udtalte, om ikke fuldt saa bestemt, saa dog saaledes, at vi temmelig godt kunde læse det mellem Linierne, at Præsten Trandberg ikke vilde faae Stadsfæstelse. Flere end disse er der for Dieblisset, saavidt jeg veed, ikke Tale om, og det vil formodentlig være en Tid, inden der vil blive Tale om flere, thi jeg troer ikke, at denne Lov vil blive meget brugt, navnlig i Begyndelsen. Hvis vi altsaa skulde give Loven, for at Præsten Birkebal kunde faae Stadsfæstelsen, og for at Præsten Trandberg ikke kunde faae den, hvorfor skulde vi da ikke gaae den langt nærmere Vej: at give en Lov, der ikke indeholdt Andet eller Mere, end at det skal være Regjeringen tilladt at stadfæste Præsten Birkebal som Præst for hans Trimenighed, naar han søger derom? Vi kunde da, mener jeg, overspringe al den øvrige Vidtløftighed. Jeg troer imidlertid, eller haaber idetmindste, at Loven, hvis den skulde blive vedtagen saaledes, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet den, albrig vil blive brugt; thi jeg haaber og stoler paa, at hverken Præsten Birkebal eller Præsten Trandberg nogensinde ville nedlade sig til at søge om en Stadsfæstelse, og i saa Fald var Loven bleven vedtagen maafkee til ingen Nytte. Kan Stadsfæstelsen gives, saa kan den ogsaa nægtes; men det forekommer mig da, at en affat Mand vil betænke sig 2 og 3 Gange, inden han søger om en Stadsfæstelse, der kan nægtes, og som man skulde synes rimeligviis maatte blive nægtet, naar han er affat uden Lov og Dom, og naar den nuværende Cultusminister ikke har villet imødekomme Menighedens indstændige Bønner om i rette Tid at ændre dette ulykkelige Forhold. Den ærede Minister sagde, at der hørte to Ting til at være en ret Præst, nemlig Kaldelse og Ordination, og deri er jeg enig med ham. Videre gif han ikke, og dersom han var gaaet videre, saa var rimeligviis